

הפלא והאני גרטי האלון

ללמד בני כורדיסטן קשת

עם השחר העולה, צעדו נעלי המסומן רות על הכביש. סוף סוף תפסו אותי עם צ'וקריאה ועלי להתייצב בשעה 6.30 בבוקר, למילוי חובתי בעתודות הצבא, ש' מסיבות בטחוניות אני יכול לפרש בשמו ולכן אקרא לו בשם — הצבא הכורדי.

בדיוק בשעה 6.30 בבוקר, באיחור של רבע שעה, אני מגיע לבית ישן וסדוק ב' סרברי עיר גדולה אחת שמסיבות בטחו

נדעתי לשחרר מישהו מהמילואים אפילו אם המישהו הזה יש לו כרטיסים להצגה יומית בקולנוע.

התחלנו לנסוע אחרי שהרס"ר שיכנע את כולם, מלבד את זה שעמד ליד הקיר. כל אחד מאתנו התכרבל לו בפינה, כשהוא עטוף היטב בכל מיני סמרטוטים שהביא עמו מן הבית. סמרטוטים אלה ראויים לתשומת לב מיוחדת כיוון שהם מרכיבים מחלקים, שכל אחד מהם שימש את האנושות במלחמה אחרת, באיזה שהוא שלב של ההתפתחות ההיסטורית. אלה הם אותם הבגדים, שכל יוצא צבא עד גיל חמישים

ככה מצאתי את עצמי, עם עוד שניים אחרים, בעיגול שמירה. עמדת השמירה היא אוהל. אוהל קרוע ומהוי, הנוסף מים לא רק ביום גשם. אנחנו מקבלים את האוהל מידי שלושת השומרים שקדמו לנו, על כל צידו, כולל שלושה עכברים גדולים. נוסף על האוהל מעביר לנו כל שומר את צידו האישי, הכולל רובה, כדורים, בגדים ושמי כית. אפסנאי מחתים אותנו על טופס קבלת ציוד, אף על פי שצידו לא קיבלנו כלום. הכל בא אלינו בירושה מאלה שקדמו לנו, שאף הם קבלוהו בירושה מאלה שקדמו להם שגם הם בתורם קיבלוהו ב'

ובשביל לחסוך את משכורת המחליף היו מציבים אותי במקומו. גם הפעם אני עושה דבר אחר מאשר לשמור, במקום אחד שהגיע זמנו ללכת הביתה. איך שלא יהיה, עד שאני מנסה להיזכר כיצד מכניסים כדור לקנה, והרחש נעלם בלי להשאיר עקבות.

עדיין נשאר זמן עד סוף השמירה. אף אחד לא הופיע וזה נתן לי המון זמן חופשי להירחוקים.

אחרי שגברתי ככה את מיכסת השמירה היומית שלי הלכתי לחפש את מפקד המחנה, בשביל לבקש ממנו חופש. אבל המפקד היה בחופש ורק ממלא מקומו יכול היה לקבל אותי.

„אין חופשות היום!“ אמר הממלא מקום. „צבא זה לא ברדק, תשב בשקט כמה זמן שעוד ישאר לך, ואחרי זה תלך הביתה!“

הסתכלתי בשעון. השעה היתה 16.15 ונשארו לי עוד 16 וחצי יום. שלפתי מי כיסוי בלש של אגטה כריסטי והלכתי להפש לי מקום שתיקרתו אינה נוספת מים. התחלתי לקרוא, ועד שאני מגיע אל הנרצח הראשון והנה יד כבודה נחה על כתפי. הממלא מקום אומר לי: „הנה לך המפתח חות והאחריות ושב פה במקומי. אני יוצא לחיפש ואחזור מתר בבוקר. תדאג שיהיה סדר ושאיש לא יסתלק הביתה לחופש. הכניס לכולם בראש, שפה זה צבא ולא ברדק ואם יבוא הרס"ר וישאל אותך עלי, או שתגיד לו שהלכתי לקנות סיגריות ואני תיכף חוזר.“

תעלומת הבסיס השחור

כאשר הלכתי לפני שבוע אחרי הלפיד ממודיעין, הגעתי עד לביתו של נשיא המדינה ובאדיבותו הגדולה של השליש אפילו נכנסתי פנימה. היה שם טכס נאה מאוד של הדלקת נרות חנוכה ומקהלת ילדים וילדות, שבאו מכל ארצות האטלס של ברזר, שרו משירי חנוכה, בנוכחות נציגים של מיסדר בני ברית, שהוא מיסדר תנחומים לכל אלה שלא מקבלים אותם למיסדר ה' בונים החופשיים.

בזמן שהמנצח, יעקב כנעני, ערך את החזרה הכללית של שירי החנוכה, העפתי מבט מסביב, בשביל לראות את התמונות, את עציצי הפרחים ושאר הירקות, והנה נתקלת עיני בקוביית עץ שחורה ומבריקה, המנוחת על אדן החלון. אני מתקרב ומס' תכל בקובייה ורואה עליה טבלת כסף, ש' עליה כתוב באנגלית: „מתנת המגבית ה' יהודית המאוחדת, מדינת מיסוריה.“ כיוון שאין להניח שהמגבית היהודית המאוחדת סניף מיסורי שלחה לנשיא ישראל קוביית עץ במתנה, אפשר להניח שהקובייה לא שימשה אלא כביס למשהו אחר. או איפה המשרה הוזה?

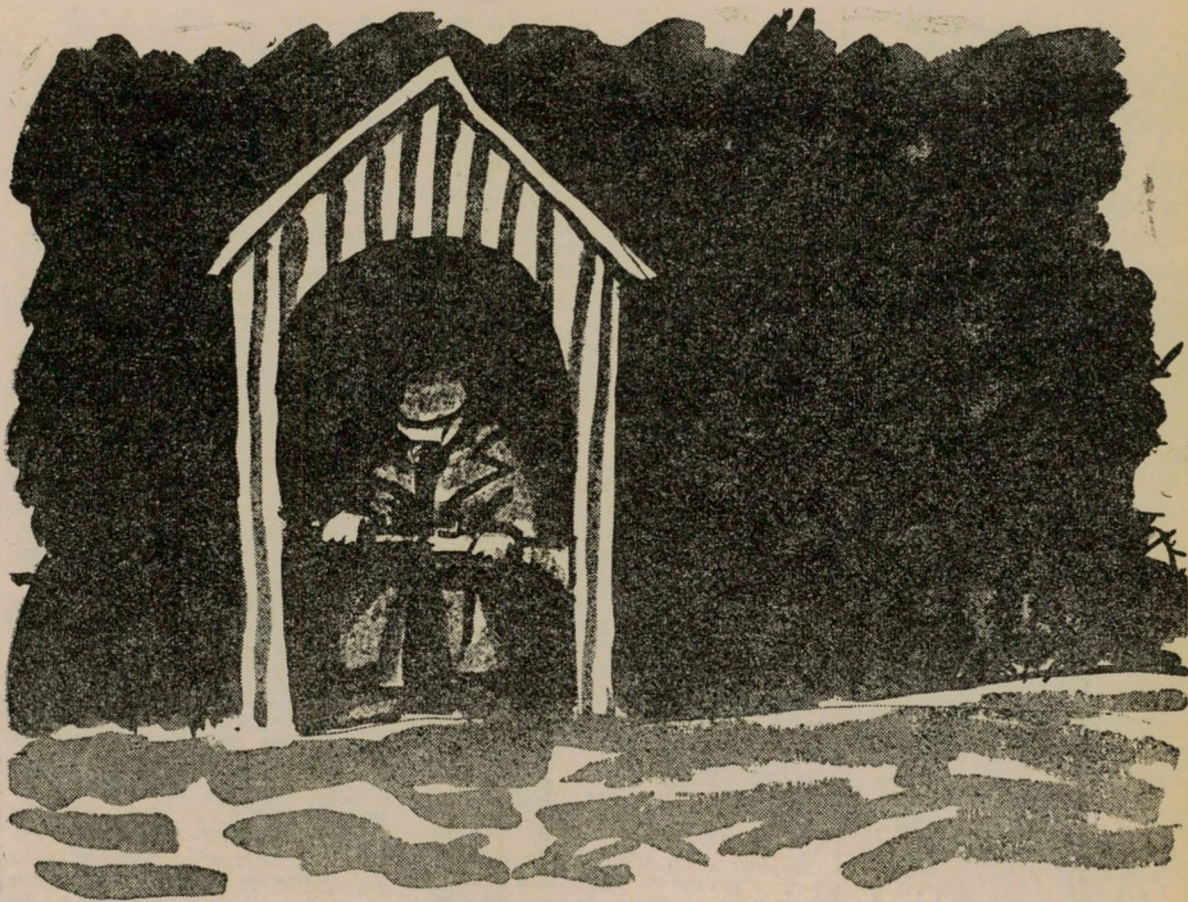
קראתי לקצין המשטרה שהכתובב באולם והפניתי את תשומת לבו לדבר. סוף סוף ביתו של נשיא המדינה איננו הפקר, ש' אורחים יסתבו להם מזכורת וישאירו את הבטיסים על אוני התלונת! הקצין בא, ראה, והרים גבה אחת תמונה למערה וקרא לסמל הקבוצ של בית הנשיא.

הסמל בא, ראה, והוריד לקצין את הגבה התמונה למטה: „זה שום דבר, אדוני ה' קצין, אני כבר כמה שנים כאן ואני לא זוכר שום דבר שעמד על הבטיס הזה. ככה זה בא וככה זה עומד מאז שאני זוכר את זה.“

איזו משהו! אילו רק היו ניתנים לנו לערוך את החקירה, תראו כבר מה היינו מגלים!

כה אמר טוסבראהינדי:

החכם עיניו בראשו, אבל לא רואה כלום בלי משקפיים.

נכר עברו 15 שנה מאז שלמדתי איך מכניסים כדור לקנה ועיכשוו אינני יודע מה לעשות.

ירושם מאלה שהיו כאן לפנינו וזו שרת שאין לה סוף, שתחילתה, כפי הנראה, עוד בתקופת האבן. כשקיבלתי את הציוד הזה, רציתי לשאול את המכניסים מתי ראו לאחרונה כפתורים ואת השמיכות מתי ראו לאחרונה חיסוי, אבל רמזו לי שלא רצוי לשאול יותר מדי.

הגיע תורי ואני לקחתי את הרובה ואת הכדורים והלכתי לשמור. ציוו עלי לעמוד בסוכת עץ ולראות דרך החלון אם מישהו לא בא. על האויב לא היה פה מה לדבר, כי זה היה בסביבה שאין בה אויב. היה עלי פשוט להסתכל ולשמור. שמרתי והסתכלתי, עד שפתאום שמעתי רחש חשוד. צעקתי: „סיסמא!“ אבל אף אחד לא ענה, או תפסתי את הרובה... פתאום נזכרתי שבצעם אין עדיין כדור בקנה. ניסיתי להכניס כדור בקנה, אבל פתאום אני רואה ששכחתי איך מכניסים כדור לקנה. כבר עברו 15 שנה מאז שלימדו אותי בפעם האחרונה איך משתמשים בנשק, וזה זמן מכפיץ בשביל לשכוח.

אל תסיקו מזה שבמשך כל הזמן הזה לא לקח אותי הצבא הכרדי לשרת במילואים. מול כוה לא היה לי. כל שנה כמעט, מחוץ לאותן השנים שהייתי בחוצלארץ, היו קוראים לי לצאת לעתודות, אבל אף פעם לא לימדו אותי שום דבר ולא אימנו אותי לשום דבר. תמיד נתנו לי איזה גיב של מישהו, שהגיע זמנו לצאת לחיפש.

שומר איתם באינטרסול, אך ורק לצרכי השרות במילואים. כובע הגרב, למשל, הינו שריד ממלחמת השיחרור, בעוד ש' האפודה הגיעה אלינו מסיביר, לאור ש' ברתה לשם עם צבא הצאר הרוסי מפורט' ארטור, בזמן ההתקפה היפאנית ב'1905. את הגרביים הטליאו עוד הרומאים בזמן המצור על קרטגה, והשיגל הוא ממלחמות קרים.

מכורבל בבגדים כאלה מתכנס לו כל אחד לתוך עצמו, ובעיניים ביהות ניגסה לחזור לתוך צפונות העתיד ולראות מה צפוי לו שם. דרקון האמים של חיישדה, של אימונים מפרכים והרגילים, נושף מנחי ריו להבות אש ועשן המסכות את עורגו בזיעה קרה. וזה עוד לא כלום לעומת הפחד, שמא לא נקבל חופשות הביתה. ככה זה נמשך כל הנסיעה, עד שמגיעים למחנה, דווקא לא כל כך רחוק מהעיר. ורס"ר חדש לוקח אותנו תחת חסותו. מכנס אותנו בחדר השק"ם ומודיע שהובאנו אליו לא לאימונים, אלא לשמירה על כמה דברים, שהשתיקה יפה להם.

ברגע הראשון, כאשר שומעים את המלה שמירה, עולה קצת הלב למעלה. אבל ב' רגע השני, כאשר הרס"ר מודיע שכאן אין חופשות, וביחוד לא חופשות לילה, יורד הלב בחזרה למכניסים. אחת מיד קפץ ר' שיאל אם לא צריכים במקרה טבת והוא מתאר מיד לעצמו שהכבחים לא שומרים.

ניות אסור לי להזכיר את שמה הפרטי. שם אני מתייצב, יחד עם עוד 40 איש, ש' גם הם נשלפו כמוני מתוך בית חם ומאחר רי מסיבות פלומה מהבילה, לתוך הבוקר הקר והרטיב לעמוד בפני רביסמל-ראשון עליו וחיכנו.

הרס"ר מקריא את השמות ומעלה אותנו על ככונית-משא צבאית, שתוביל אותנו למחנה אליו הוצבנו. אנחנו עולים, אבל יש כאלה שלא רוצים לעלות. „יש לי אולקוס בבטן ואבצס בגרון!“ צועק אחד ונאחו במשקוף דלת הבית, כמו בקרנות המזבח. „מי ישמור לי על התנותי?“ בוכה אחר, המסביר לכל אחד, שרוצה או לא רוצה לשמוע, כי יש לו חנות מכולת ב' שכונת התקוה וחמישה ילדים עם אשה חולה בשכונת פלורנטיין, ואם לוקחים אותו למילואים, יפסיד את הקליינטים שלו ויצ' טרף לפשוט את הרגל. בין הבוכים, המייל' לים והצועקים, יש גם אחד שלא בוכה, לא צועק ולא מיילל, אלא רק עומד ליד הקיר בנים לבנות כסיר ומסרב לעלות, אפילו שהרס"ר מאיים עליו במשפט.

אילו היתה לנו כאן עסק עם בני אדם, הייתי אומר שמחנה כזה יכול להפסיד לב קרח של פקיד ממשלתי דרגה ב', אבל כמו שכבר אמרתי קודם, יש לנו כאן עניין עם הצבא הכורדי, שלא מכיר את המהה רחמי' נות, ואצלו אין קונצנים; מילואים זה מי' לואים. מכנימים שהרס"ר מוכן לו, זה לי' שמוע את הבעיות, זה הכל. בכלל לא עולה